

[Henning Philipsen.]

sen overhovedet ikke har fattet meningen med det almennyttige byggeri.

Det understreges af den samme artikel, som hr. Henning Jensen citerede, og hvoraf jeg også tillader mig at citere. Fru Kirsten Jacobsen skriver:

„. . . idet disse selskaber“ — altså det almennyttige byggeri — „i stedet for at opfyldte deres formålsparagraf om at bygge svage boliger til økonomisk svage familier er gået hen og blevet prestigebyggeri. . .“

Hvor står det i en formålsparagraf, at man skal bygge svage boliger, og hvad er svage boliger? Lad os nu lige få en forklaring på, hvad det er, man mener. Hvad er svage boliger? Hvor står det? I hvilken boligselskabs eller i hvilken boligforenings formålsparagraf står der, at man skal bygge svage boliger til svage familier?

Jeg synes, argumentationen taler for sig selv. Jeg skal derfor ikke fortsætte så forfærdelig meget længere med den, for jeg synes, der er andre og vigtigere ting at beskæftige sig med. Men lad mig prøve på at gøre opmærksom på konsekvenserne, hvis man fulgte det lovforslag, som fru Kirsten Jacobsen har fremsat. Et rækkehus, som jeg tilfældigvis kender, der er bygget her i Københavns omegn i 1950, og som dengang kostede 52.000 kr. — det ejes af en andelsboligforening, og der sidder en lejer deri — er nu ved den 15. alm. vurdering sat til 300.000 kr. Hvis dette hus skulle sælges til det, der er markedsprisen, hvilken husleje tror man så man ville komme til at give i dette rækkehus, hvor man for nærværende har en husleje på et sted mellem 600 og 700 kr. om måneden? Hvilken mulighed vil lille fru Petersen ude fra kæret med 3 børn have for at komme ind og bo i dette hus? Det, det jo drejer sig om, er netop, at hensigten med disse boliger var at sikre denne lille fru Petersen såvel som tusinde andre, at de i hvert fald kunne have en ordentlig bolig til en rimelig betaling. Jeg mener i modsætning til, hvad jeg har hørt andre ordførere sige, at samfundet efter min mening har forpligtelse til at sørge for, at disse mennesker kan komme til at bo under ordentlige forhold, også selv om de har en meget, meget lav indkomst. Her har vi en forpligtelse.

Så er vi ved det næste spørgsmål, som man jo også angriber med disse to forslag,

nemlig denne enorme række sociale problemer, som alene løses ved tilstedeværelsen af det almennyttige byggeri. Det glemmer man helt og aldeles og totalt, og jeg er næsten ved at tro, man også gør det bevidst.

Men det, man altså ville gøre med disse forslag, var, at man ville afskære tusinder af familier i dette land fra at kunne få en ordentlig bolig, fordi det, der simpelt hen ville være sagen, ville være, at de, der havde råd til det, ville kunne købe sig en bolig, og de, der ikke havde råd til det, dem måtte man så overlade til alle mulige andre. Min opfattelse er, at disse forslag mere vil være til gavn for tilfældige advokater og tilfældige ejendomsmæglere, for de ville i hvert fald hente en gevinst hjem, det er bomsikkert, hver eneste af dem.

Med hensyn til det konservative forslag om omdannelse af boligselskaberne til andelsboligforeninger vil jeg godt gøre et par principielle bemærkninger, for jeg forstår så udmærket hr. Bendix' tankegang, og det er sagt i positiv forstand. Jeg vil gerne føje til, at det forekom mig mere rimeligt, om alle dele af det almennyttige byggeri blev omdannet til andelsboligforeninger, som vi kender dem i det almennyttige byggeri, hvor de mennesker, der bor der, selv vælger deres ledelse, såvel i de enkelte afdelinger som i toppen, om man så må sige. Det forekommer mig at være rigtigt, for det er jo rigtigt, som hr. Erhard Jakobsen også beskrev det, at der er to forskellige organisationsformer i det almennyttige byggeri. Der er andelsboligforeningerne, og der er de sociale boligselskaber, og i de sociale boligselskaber oplever man så tit, at der kommer et tilfældigt byrådsmedlem ind og bliver medlem af bestyrelsen. Der er ingen af lejerne, der har bedt ham om at komme, men han kommer altså alligevel og træffer beslutninger på deres vegne.

Det er den historiske sandhed, og hertil kommer — dér vil jeg godt gentage, hvad jeg har sagt tidligere — at vi jo mange gange har oplevet i de sociale boligselskaber, at bestyrelserne supplerer sig selv efter knopskydningsprincippet, og guderne skal vide, det er ikke altid de kønneste blomster, der kommer ud af det, men sådan fungerer det altså. Det var det, jeg godt ville have rettet til, at det er de mennesker, der bor i disse andelsboliger, disse lejligheder, der